

Η ιστορία της χαρούμενης αντήχησης

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα δραστήριο χωριό που λεγόταν Φόξγκλοου, ζούσε μια παρέα φίλων που αγαπούσαν τον χρόνο που περνούσαν μαζί. Ανάμεσά τους ήταν η Χλόη, ο Λίο, η Έιβα, ο Σαμ και ο Ίθαν.

Το χωριό ήταν γνωστό για το μαγικό Δέντρο του Αντήχησης, το οποίο στεκόταν ψηλά στο κέντρο της πλατείας του χωριού. Το Δέντρο της Αντήχησης είχε μια μοναδική δύναμη: επαναλάμβανε ό,τι άκουγε, σαν ηχώ, αλλά με μια ανατροπή - έκανε τα συναισθήματα που κρύβονταν πίσω από τις λέξεις πιο δυνατά και πιο ορατά. Οι κάτοικοι του χωριού αγαπούσαν αυτό το δέντρο γιατί τους δίδασκε πώς τα λόγια τους επηρέαζαν τους άλλους.

Ένα ηλιόλουστο απόγευμα, η Χλόη ήρθε τρέχοντας προς το Δέντρο της Αντήχησης, όπου βρίσκονταν όλοι οι φίλοι της, με ένα λαμπερό χαμόγελο. Μόλις είχε λάβει τα αποτελέσματα του διαγωνισμού ζωγραφικής της και ανυπομονούσε να μοιραστεί τα νέα με τους φίλους της.

«Κέρδισα την πρώτη θέση στον διαγωνισμό ζωγραφικής!» αναφώνησε η Χλόη, με τα μάτια της να λάμπουν από χαρά.

Ο Λίο, που ήταν πάντα υποστηρικτικός και καλόκαρδος, πετάχτηκε πάνω από τον ενθουσιασμό του. «Αυτά είναι καταπληκτικά νέα, Χλόη! Χαίρομαι τόσο πολύ για σένα! Η σκληρή δουλειά σου πραγματικά απέδωσε καρπούς. Πώς θα γιορτάσεις την επιτυχία σου; Ας οργανώσουμε ένα πάρτι για σένα!»

Το Δέντρο της Αντήχησης επανέλαβε τα λόγια του Λίο και η πλατεία του χωριού γέμισε με μια συγκλονιστική αίσθηση ευτυχίας και ενθουσιασμού. Η Χλόη ένιωσε την καρδιά της να φουσκώνει από υπερηφάνεια και ευγνωμοσύνη, γνωρίζοντας ότι ο φίλος της ήταν πραγματικά χαρούμενος γι' αυτήν.

Η Έιβα, που μερικές φορές χανόταν στις σκέψεις της, απάντησε πιο παθητικά. «Ω, αυτό είναι ωραίο, Χλόη», είπε με ένα μικρό χαμόγελο πριν επιστρέψει στην ονειροπόλησή της.

Το Δέντρο της Αντήρησης αντήχησε τα λόγια της Έιβα, αλλά αυτή τη φορά, το συναίσθημα ήταν υποτονικό. Η Χλόη εξακολουθούσε να αισθάνεται ευτυχισμένη, αλλά δεν ήταν τόσο ζωντανή όσο όταν ο Λίο είχε ανταποκριθεί.

Μετά ήρθε ο Σαμ, ο οποίος είχε τη συνήθεια να ανησυχεί για τα πάντα. «Κι αν οι κριτές έκαναν κάποιο λάθος; Ή μήπως αυτό σε πιέζει πολύ για την επόμενη φορά;» είπε συνοφρυωμένος ελαφρώς.

Η επανάληψη των λόγων του Σαμ από το Δέντρο του Αντήρησης έφερε ένα κύμα αμφιβολίας και ανησυχίας στην πλατεία. Το χαμόγελο της Χλόης έσβησε λίγο και άρχισε να ανησυχεί αν θα μπορούσε να ανταποκριθεί στις προσδοκίες.

Τελικά, ο αδελφός της Έιβα, ο Ίθαν, που δεν είχε δώσει ιδιαίτερη προσοχή, μπήκε αφηρημένα στο παιχνίδι. «Αλήθεια; Ωραία. Είδες το καινούργιο κουτάβι στο σπίτι του κ. Τζένκινς; Είναι πολύ χαριτωμένο, έτσι δεν είναι; Θα πάω εκεί αργότερα σήμερα για να του μάθω μερικά κόλπα!»

Το Δέντρο Αντήρησης αντήχησε τα λόγια του Ίθαν, προκαλώντας ένα κύμα σύγχυσης και αδιαφορίας να διαπερνά το χωριό. Η Χλόη ένιωσε να την αγνοούν και ο ενθουσιασμός της μειώθηκε.

Αργότερα εκείνη την ημέρα, η γερόντισσα του χωριού, η σοφή γιαγιά Τζίνη, συγκέντρωσε τα παιδιά κάτω από το Δέντρο της Αντήρησης. Είχε παρατηρήσει τις διαφορετικές αντιδράσεις και ήθελε να μοιραστεί μια ιστορία.

«Κάποτε, πριν από πολύ καιρό, το Δέντρο του Αντήρησης ήταν ένα συνηθισμένο δέντρο», άρχισε. «Αλλά μια μέρα, το Μεγάλο Πνεύμα της Αρμονίας επισκέφθηκε το χωριό μας και είδε πώς αλληλεπιδρούσαν οι κάτοικοι του χωριού μεταξύ τους. Το Πνεύμα αποφάσισε να ευλογήσει αυτό το δέντρο με μια ιδιαίτερη δύναμη -να ενισχύσει τα συναισθήματα πίσω από τα λόγια μας- ώστε να μπορούμε να μάθουμε πώς οι αντιδράσεις μας επηρεάζουν τους άλλους.»

Κοίταξε ευγενικά το κάθε παιδί. «Χλόη, όταν μοιράστηκες τα καλά σου νέα, πώς ένιωσες όταν ανταποκρίθηκε ο Λίο;»

«Ένωσα πολύ χαρούμενη και περήφανη, σαν να χόρευε η καρδιά μου», απάντησε η Χλόη, χαμογελώντας στον Λίο.

«Και πώς ένωσες όταν ανταποκρίθηκαν ο Σαμ και ο Ίθαν;» ρώτησε απαλά η γιαγιά Τζίνη.

«Ένωσα ανήσυχη και λίγο αγνοημένη», παραδέχτηκε η Χλόη.

Η γιαγιά Τζίνη έγνεψε. «Αυτή είναι η δύναμη των λόγων μας. Όταν ανταποκρινόμαστε στα καλά νέα κάποιου με γνήσια χαρά και ενθουσιασμό, όπως έκανε ο Λίο, τον βοηθάμε να νιώσει ακόμα μεγαλύτερη χαρά. Αυτό ενισχύει τις φιλίες μας και μας φέρνει πιο κοντά».

Και συνέχισε: «Όταν όμως απαντάμε με μισή καρδιά, όπως έκανε η Έιβα, ή εστιάζουμε στα αρνητικά, όπως ο Σαμ, ή αγνοούμε εντελώς τα νέα, όπως ο Ίθαν, μειώνουμε τη χαρά και μπορεί ακόμη και να πληγώσουμε τα συναισθήματα κάποιου. Αυτοί οι τρόποι αντίδρασης μπορούν να αποδυναμώσουν τις σχέσεις μας».

Τα παιδιά άκουσαν, σκεπτόμενα τη σημασία των αντιδράσεών τους.

«Να θυμάστε λοιπόν», κατέληξε η γιαγιά Τζίνη, «το Δέντρο του Αντήρησης μας διδάσκει ότι τα λόγια μας έχουν δύναμη. Ας τα χρησιμοποιήσουμε για να ανεβάσουμε ο ένας τον άλλον, να γιορτάσουμε τις επιτυχίες μας και να κάνουμε τις φιλίες μας ακόμα πιο δυνατές».

Από εκείνη την ημέρα, τα παιδιά του Φοξγκλόου έκαναν συνειδητή προσπάθεια να ανταποκρίνονται στα καλά νέα του άλλου με γνήσιο ενθουσιασμό και ενδιαφέρον. Το χωριό ευημερούσε από ευτυχία και ο απόηχος του Δέντρου του Αντήρησης γέμιζε χαρά, γέλιο και θετική ενέργεια.

Και έτσι, στο χωριό Φόξγκλοου, το μάθημα της Χαρούμενης Αντήρησης έζησε, υπενθυμίζοντας σε όλους ότι ο εορτασμός της ευτυχίας του άλλου φέρνει ζεστασιά και ευημερία σε όλους.

Cofunded by
the European Union

léargas

The European Commission's support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents, which reflect the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.